

2

Tomášek

ZPRÁVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Nastal čas, aby laici postoupili o krok vpřed, o další krok, a aby našli v církvi prostor nezbytný k tomu, aby tak učinit mohli, tedy způsob jak odpovědět na své povolání.“

Papež František

Úvodní slovo

Milí farníci,

Pro mnohé z Vás bylo pozvání biskupů k synodálnímu procesu na konci nedělní mše před třemi týdny první, možná překvapivou, informací na toto téma. Více najdete i uvnitř tohoto čísla. O co se vlastně jedná?

Od II. vatikánského koncilu se každé tři roky scházejí na tzv. synodě zástupci biskupů z celého světa, jakožto poradní sbor papeže, a radí se o určitých oblastech života církve, ke kterým papež chce slyšet jejich

hlas. Po skončení plenárního zasedání synody pak papež vydává závěrečný dokument, tzv. exhortaci, na dané téma.

Když byl zvolen papežem František, vnesl do synodního procesu nový požadavek: nechce již slyšet pouze hlas biskupů, ale proces konzultace se má dostat až na úroveň farností a jednotlivých věřících. Role synody tím má být výrazně posílena. Zajímavé je, že tématem Františkovy první synody byla rodina, stejně jako v roce 1980 na začátku pontifikátu sv. Jana Pavla II. Před plenárním zasedáním biskupské

synody v roce 2015 proto proběhla na podzim 2013 konzultační fáze na úrovni farností a diecézí, a na podzim 2014 mimořádné zasedání synody o rodině.

Podobně i nyní si papež nepřeje slyšet jen hlas biskupů, ale znovu chce, aby měl možnost promluvit každý křesťan, který se chce do synodního procesu zapojit. Začíná konzultační fáze synody, která bude trvat (pouhé) tři měsíce, a její téma je „Za synodální církev: společenství, spoluúčast a poslání.“ Práce pak budou dále probíhat na úrovni diecézí, biskupských konferencí i celých kontinentů. Synodální cesta se pak má završit plenárním zasedáním biskupů v říjnu 2023.

Jakmile budou přicházet další informace, především témata k diskusím ve skupinkách, budeme je zveřejňovat na farním webu (ať už přímo nebo odkazem – na stránkách ČBK i brněnského biskupství je již na toto téma celá řada textů). Svolávám pastorační radu farnosti, a po jmenování farního koordinátora Vás pak poprosíme o vytvoření synodních skupinek. Již nyní Vám děkuji za modlitby, a děkuji těm z vás, kteří se do synodní cesty zapojí.

A ještě jedna věc mi leží na srdci: s blížící se památkou těch, kteří nás

předešli k Pánu, Vás chci ujistit modlitbou za Vaše zemřelé. Při modlitebním večeru v sobotu před touto připomínkou vzpomeneme také na oběti pandemie a jiných katastrof, které nás zasáhly v uplynulém roce. Zveme k účasti Vás i Vaše přátele.

Vyprošuji Vám Boží požehnání a přeji vše dobré.

Váš farář Jan Mráz

Informace

• **Zapal svíčku.** Zemřel vám během koronaviru nebo loňského roku někdo blízký nebo známý? Zveme vás ke společnému vzpomínkovému a modlitebnímu večeru. **Přijďte zapálit svíčku v sobotu 30. 10. 2021 do kostela sv. Tomáše od 19.00.** Pozvěte své známé a kolegy z práce. Pořádá farnost a komunita Emmanuel.

• **Plnomocné odpustky pro duše v očistci** lze získat za splnění obvyklých podmínek:

1. svátost smíření (v rozmezí „několika dnů“)
2. svaté přijímání (nejlépe v ten den)
3. modlitba na úmysl Svatého Otce
4. nemít zalíbení ani v lehkém hříchu
5. vykonání skutku předepsaného pro získání odpustku, kterým je:

1. 11. odpoledne a 2. 11. – v kostele pomodlit se modlitby Věřím v Boha, Otče náš a Sláva Otci

od 1. 11. do 8. 11. – na hřbitově pomodlit se za zemřelé, třeba jen v duchu. (Na základě dovolení Apoštolské Penitenciáře je takto možné od roku 2020 po dobu 7 let získat plnomocné odpustky už od 25. října, pokud věřící z vážného důvodu nemůže navštívit hřbitov v prvním listopadovém týdnu.)

V jiné dny, nebo pokud chybí plná dispozice (není splněna některá z uvedených podmínek), získává se odpustek částečný.

• **Nezbeda a Cvrček** jsou křesťanské časopisy pro děti, mohou být jejich průvodci v objevování duchovních hodnot i formování jejich postojů k lidem i světu. Další informace pro děti i rodiče včetně ukázek najdete na: www.casopisnezbeda.cz

Slovo o. biskupa

Milé sestry, milí bratři,

jak už víte, po dosažení 75 let věku jsem zaslal papeži Františkovi svou abdikaci a prosím vás, abyste jeho rozhodování o budoucnosti brněnského biskupského stolce provázeli svými modlitbami. Pokud se chcete modlit společně, můžete použít modlitbu zde uvedenou.

Váš biskup Vojtěch

Modlitba za nového biskupa

Bože, Dobrý pastýři,

*svěřujeme ti jmenování nového
brněnského diecézního biskupa a prosíme:
veď mysl Svatého otce i všech, kteří nesou
za tuto volbu odpovědnost.*

*Dej nám takového biskupa, který bude
tvým obětavým a věrným služebníkem
a bude usilovat o to, co se ti líbí a co je
k prospěchu Božího lidu i celé církve.*

Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.

Amen.

Slovo biskupů k synodě

Drahé sestry a drazí bratři!

Celá církev se v těchto dnech vydává na společnou cestu, aby získala synodalitu. Slovo synoda znamená doslova „**společně na cestě**“. Jde o nový impuls papeže Františka a jeho spolupracovníků, abychom my všichni **znovuobjevili své místo ve společenství církve, aktivně se podíleli na jejím životě a usilovali o naplnění poslání církve**.

Od neděle 17. října 2021, začíná **v každé diecézi na celém světě první fáze synody 2021 – 2023**, která má formu naslouchání Božímu lidu v jeho celku. Chceme i v našich diecézích a apoštolském exarchátu vykročit společně a necháme se vést Duchem Svatým, který vytváří jednotu v různorodosti. Celá tato společná cesta je cestou učedníků, kteří následují Krista a vydávají svědectví o Bohu. Je také cestou, kterou se vydáváme k sobě navzájem, abychom si naslouchali, chápali se, měli účast na těžkostech, dělili se o radosti. Do synodálního procesu jsou přizváni i lidé jiných křesťanských církví, jiných náboženství i ti, kdo v Boha zatím nevěří.

Při zahajovací mši svaté v neděli 17. října v katedrálách, stejně jako

ve farních kostelích po všech našich diecézích a v apoštolském exarchátu, jsme vzývali Ducha Svatého a prosili ho, aby nám ukázal správnou cestu, po které se máme vydat.

K samotnému setkávání ve skupinkách v rámci farností a jiných pastoračních celků je určeno **deset témat, z nichž je možno si vybrat**. Pro každou diecézi je ustanoven **diecézní koordinátor**, který bude v kontaktu s **koordinátory na úrovni farností**, pro které zprostředkuje materiály a poskytne základní informace.

Vybízíme každého z vás, abyste se ve spolupráci s duchovním správcem a koordinátory ve farnostech, zapojili do této společné cesty. V první řadě modlitbou, pak nasloucháním a následně vzájemným sdílením. My všichni máme spoluzodpovědnost za církvev!

Synodální proces v diecézích trvá jen pár měsíců, již v únoru 2022 se mají zpracovávat podněty ze synodálních skupinek ve farnostech a z jiných pastoračních celků. Těmi se pak budou zabývat zástupci na celonárodní a kontinentální úrovni. Završením této cesty pak bude zasedání vlastní biskupské synody v Římě, které je plánováno na podzim 2023 a účastníci synody se na něm budou shromážděnými podněty zabývat.

Již nyní vám všem děkujeme za váš aktivní přístup, kterým můžete přispět ke společnému dobru. Svatý apoštol Pavel nás k tomu povzbuzuje slovy: „Projevy Ducha jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný“ (1 Kor 12,7)

Vaši čeští a moravští biskupové

Synoda 2021 – 2023

krok za krokem

Co je to synodální proces? Týká se mě osobně? Jak bude tento proces probíhat a jak bude realizován? Jaký bude mít dopad? Odpovědi naleznete v článku, který připravila Česká biskupská konference.

Co je to synoda?

„Synoda“ slovo se skládá z řecké předpony *syn*, tedy „s“ nebo „spolu“, a z podstatného jména *ódos*, tedy „cesta“. Vyjadřuje společně prožívané putování Božího lidu. To odkazuje na Pána Ježíše, který se představuje jako „cesta, pravda a život“ (J 14,6) a nás na tuto cestu učednictví stále znovu zve. Od prvních staletí se slovem „synoda“ označují církevní shromáždění svolaná na různých úrovních.

Co je tedy synodální proces?

Zapojení všech pokřtěných celé katolické církve, kteří – vedeni Duchem Svatým – mají skrze naslouchání všem lidem vyjádřit své názory a podněty, vedoucí k rozvoji církve. Týká se mě osobně? Ano! Vykročit na tuto cestu může každý, kdo chce spolu s ostatními přiložit svou ruku a srdce ke stavbě církve. Takové církve, jak ji zamýšlí Kristus. A ptá se Tě: „Co si o mně a o mé církvi myslíš Ty?“ (srov. Mt 16,15)

Je synodální proces projevem nějaké módní vlny „demokratizace církve“?

Nikoli! Tento proces chce být procesem naslouchání celému Božímu lidu, všem v církvi: od prostých křesťanů, přes kněze, biskupy až po papeže. Všem je dáno promlouvat a naslouchat! V tomto procesu mají zejména biskupové, stojící v čele jednotlivých diecézí, naslouchat tomu, co říká Duch Svatý prostřednictvím křesťanů v jejich diecézích.

Jak bude synodální proces probíhat?

9 – 10. října 2021 – Slavnostní zahájení papežem Františkem v Římě
17. října 2021 — Slavnostní zahájení synody v každé diecézi.

- Biskup každé diecéze určí koordinátora, který spolu s týmem bude moderovat celý synodální proces na

úrovni diecéze.

- V každé farnosti bude ustanoven koordinátor synodálních skupinek, které zde vzniknou.
- V průběhu měsíců říjen 2021 až leden 2022 se budou tyto skupinky setkávat a diskutovat o nabídnutých tématech.

Jak bude synodální proces realizován?

Synodální proces bude mít podobu několika setkání v malých skupinkách, v průběhu kterých se křesťané budou společně zamýšlet nad předloženými tématy a budou společně formulovat vlastní zkušenosti, přání a očekávání. Tato fáze, odehrávající se na celém světě, bude v našich diecézích trvat do konce ledna 2022. Následně budou vypracované „syntézy“ z diecézí postoupeny k dalšímu přemýšlení a diskuzi na úrovni jednotlivých kontinentů. Celý proces dotazování bude završen vlastním zasedáním biskupské synody v říjnu 2023.

Co je vlastně cílem synody?

Cíl i metoda jsou obsaženy v samotném mottu: *„Za církev synodální: společenství, spoluúčast a poslání.“*

„Cílem synody, a tedy této konzultace, není vyprodukovat dokumenty, nýbrž dát vzklíčit snům, probudit prorocké

a vize, přinést nové naděje, rozhojnit důvěru, obvázat rány, navázat vztahy, dát zazářit nadějnému úsvitu, učit se jedni od druhých a vytvořit pozitivní náhled, který bude osvěcovat mysl, zahřívat srdce a rukám navrátí sílu.“

(Přípravný dokument, 32)

Jaké konkrétní otázky budou například řešeny?

- Jaký prostor k promlouvání v církvi máme (muži, ženy, děti, senioři...)?
- Jaký prostor je mi dán k tomu, abych se mohl podílet na rozhodování a směřování života mého křesťanského společenství?
- Jak vedeme sami sebe ke schopnosti naslouchání druhým v našich společenstvích?
- Jakým skupinám lidí se v církvi dosud nedostatečně naslouchá?
- Jak se můžeme aktivně zapojit do slavení liturgie, je-li liturgie dílem celého shromážděného Božího lidu?
- Jak dochází v našem církevním společenství k vytyčení priorit a cílů k dosažení? Kdo rozhoduje?

A jaký bude praktický dopad celého procesu?

Celý synodální proces bude především obdobím rozlišování a naslouchání Duchu Svatému, na který naváže fáze realizace podnětů.

Ta vnese do života církve nové oživení struktur a příležitostí k naslouchání všem, k rozlišování, k dialogu a oživení stylu rozhodování, a to jak na úrovni místních církevních společenství, tak na úrovni celé církve.

Modlitba za průběh synody

*Zde jsme, před tebou, Duchu Svatý,
shromáždění ve tvém jménu.*

*Provázej nás Ty sám, vstup do našich
srdcí a vytvoř si v nich domov.*

*Ukaž nám cestu, kterou se máme vydat,
uč nás, jak na ní vytrvat.*

*Jsmo zde s přetěžkým břemenem svých
slabostí a hříchů.*

*Nedopust', abychom propadli zmatku,
nedopust', aby nás nevědomost svedla na
scestí, nedopust', aby předpojatost
ovlivnila naše činy.*

*Dej, ať v tobě nalezneme naši jednotu,
abychom věčnému životu kráčeli vstříc
společně, abychom nesešli z cesty pravdy
a neodchýlili se od toho, co je správné.*

*To vše žádáme od tebe, jenž jsi při díle na
každém místě a v každém čase,
a ve společenství s Otcem i Synem na
věky věků.*

Amen.

Desatero Božích příkázání

Nepromluviš křivého svědectví proti svému bližnímu

Život v pravdě a z Pravdy je mnohem jednodušší než život ve lži. Nemusíme si totiž toho tolik pamatovat. Někdy asi zalhal každý z nás, nebo použil polopravdu k tomu, aby byl v očích druhých lepší. Často se bojíme toho, že život z Pravdy nás přivede k tomu, že bychom se snad museli někdy a někde přiznat k tomu, že jsme věřící, a tak raději zůstane schovaní a skrytí v kolektivu svých přátel a spolupracovníků a tváříme se jako všichni ostatní. Často se ještě přidáme k nactiutrhání (tedy, že mluvíme o špatných vlastnostech druhých lidí a ukazujeme na ně) a pomluvě (kdy k tomu přidáme ještě navíc něco, co není pravda) druhých lidí, abychom dobře zapadli do kolektivu a měli svoje místo jisté. U nactiutrhání je největším problémem to, že připravíme bližního o sociální dobro – tedy o dobré smýšlení, které o něm mají druzí, kteří ho třeba neznají tak dobře jako my a bereme mu tak nárok na dobrou pověst. Samozřejmě v některých případech je potřeba říct pravdu o druhém člověku, ale zde platí pravidlo – jen těm, kteří to nutně potřebují pro možnost o daném

člověku správně rozhodnout a jen tolik, kolik je potřeba, aby bylo zabráněno většímu zlu. K pomlouvání se uchylujeme tehdy, když nepravdivě mluvíme o chybách druhých, když jeho chyby nepravdivě zveličujeme a když svým tvrzením podsouváme špatný úmysl.

Ten, kdo by porušil služební tajemství, které je nutné dodržovat, nebo zpovědní tajemství (kterým jsou vázáni jak zpovědník, tlumočník, pokud ho bylo použito, tak také všichni ostatní, kteří se z vyznání jakýmkoliv způsobem dověděli o hříších), se provinil právě proti osmému přikázání.

Život z Pravdy nás vede ke svědectví, tak nás chci všechny povzbudit k tomu, abychom vydávali svědectví, které je hodné následování, protože právě v našich přátelských nebo pracovních vztazích můžeme mnoho získat nebo i ztratit. Kéž se za nás přimlouvají všichni mučedníci, kteří vydali svědectví Pravdě.

o. Jan Patty Pavlíček

Z farní charity

Milí farníci!

Rádi se s vámi setkáváme na stránkách Tomáška v růžencovém

měsíci říjnu a děkujeme za vaši štědrost. Díky ní jsme mohli předat na Charitě, služby Brno peníze na tyto účely:

Mobilní hospic	6 000 Kč
Denní centrum pro bezdomovce	6 000 Kč

I v této době, kdy jsou mnohé životní jistoty více než nejisté, je nám náš Pán stále na blízku. Vyprošujeme vám Boží pokoj, který svět nemůže vzít, lásku a radost.

Dobrovolníci farní charity

Rozhovor s o. Pavlem Hovězem

Milý otče Pavle, vítáme Vás v naší farnosti. Známe Vás především jako „stavitele chrámu na Lesné“, ale rádi bychom se dozvěděli víc o Vaší rodině, o cestě ke kněžství, o farnostech, kde jste působil.

Kde jste se narodil a v jaké rodině jste vyrůstal?

Považuji se za rodáka z Tuřan, i když jsem se narodil v porodnici na Obilním trhu, kde jsem byl krátce nato též pokřtěn. Ještě zhruba do poloviny padesátých let tam křest dětí zajišťoval kněz od sv. Jakuba. Narodil jsem se 13. května 1954, což byl, jak jsem se po letech dozvěděl, den 60. výročí křtu

později blahoslavené husovické ro-
dačky Heleny Restituty Kafkové, která
si mě možná vybrala, abych pro ni
zařídil postavení kostela na Lesné. Je
to taky den výročí prvního fatimského
zjevení. Pocházím z věřící rodiny, ze
čtyř sourozenců. Asi do svých 13 let
jsem ministroval v kostele u P. Marie
v Trní.

*Vševědoucí Bůh Vás nejdříve poslal
studovat ekonomii, což jste ve svém živo-
tě dobře zúročil. Jaká byla Vaše cesta ke
kněžství?*

V září 1969 jsem nastoupil na
Střední ekonomickou školu na Pio-
nýrské a zrovna v té době jsme ob-
drželi družstevní byt na Lesné, který
rodiče svépomocí stavěli. Není příliš
velký, tak jsme se museli jako rodina
rozdělit. Se dvěma sestrami jsme přes
týden pobývali na Lesné a na víkend
jsme se všichni scházeli v Tuřanech. Ve
volném čase jsem „objevoval“ Brno –
výstavy, muzea, galerie, ale i kostely.
Obešel jsem je téměř všechny. Zají-
mala mě nejen jejich historie, architek-
tura a umělecké vybavení, ale i jejich
duchovní atmosféra a život věřících.
Do některých jsem se opakovaně vra-
cel, až jsem víceméně zakotvil v našem
kostele sv. Tomáše, kde jsem např.
absolvoval přípravu na biřmování,
získal svůj první Nový zákon, zažil
spoustu mladých věřících a první a na
delší dobu poslední (protože to bylo
režimem zakázáno) bigbítovou mši.

Byly to pro mne požehnané tři roky,
pro mé povolání ke kněžství možná
rozhodující. Také mne oslovili kněží,
kteří zde působili – P. Razík, P. Kor-
bela, P. Nedoma, P. Cikrle. Posledně
jmenovanému jsem se jako prvnímu
svěřil asi ve svých 18 letech o svých
úvahách stát se knězem. Otec Karel
mi doporučil, ať si nejprve splním
dvouletou vojenskou povinnost. Ve-
liké Boží potvrzení mého hledání
a nastoupené cesty vidím v tom, že
jsem byl povolán v říjnu 1973 na vojnu
do Litoměřic, kde byl v době totali-
ty jediný kněžský seminář a teologi-
cká fakulta. Mohl jsem nastoupit do
desítek různých posádek od Aše až po
Humenné a Pán mne poslal zrovna do
Litoměřic! Po roce se situace s Božím
záskem opakovala. Byl jsem přeložen
do Klenčí, kde byl na vojně také jeden
mladý muž, který se pak rovněž hlásil
se mnou po semináře. Žádné náhody
neexistují. Pán všechno řídí. Po celou
vojnu mne chránil a vedl. Bylo by to
na dlouhé povídání. Něco jsem o tom
napsal v knížkách, které jsme později
pro podporovatele stavby kostela na
Lesné vydávali. Po vojně jsem nastou-
pil do semináře a opět se přestěhoval
do Tuřan, protože jedna ze sester se
mezitím vdala. R. 1980 jsem byl vysvě-
cen na kněze.

*Řekněte nám prosím něco o farnostech,
kde jste působil jako mladý kněz.*

Moje první kaplanské místo bylo v kostele sv. Prokopa ve Žďáře nad Sázavou, krásné živé farnosti Vysočiny se spoustou mladých lidí, dětí a rodin. Rád na ně vzpomínám. Po roce jsem byl přeložen ke sv. Martinu do Třebíče, kde byla úplně jiná atmosféra. Ale zakusil jsem i tam mocné Boží působení a vedení, stejně jako na dalších místech. Pak jsem byl v letech 1982-90 farářem v Mrákotíně u Telče na Vysočině a 1990-98 v Králově Poli. Byla to velmi náročná farnost. Po změně režimu bylo velké množství odložených svátostí – křtů menších či větších dětí, mládeže, mnoho sňatků, vyučování, duchovní péče o děti v ústavu na Kociánce... Možná by mě složil infarkt, kdybych nebyl vyslán do Německa.

Důležitou roli ve Vašem životě hrál pobyt v Německu. Jak se zdejší pastorační lišila od práce v Čechách?

V Německu jsem působil od července 1998 do října 2005. Otec biskup mne tam vyslal, abych pečoval o české krajany, kteří tam byli v exilu. Měl jsem na starosti území velké asi jako Morava a do pěti měst ve čtyřech diecézích jsem pravidelně měsíčně zajížděl sloužit mše sv. České farnosti v Německu po revoluci ztrácely svůj význam. Mnozí krajané se vrátili do vlasti a ti, kdo se vrátit nechtěli, se integrovali do německé církve a společnosti.

Situace se podobala pastorační u nás v pohraničí: dlouhé cesty pro pár návštěvníků bohoslužeb, návštěvy starých, nemocných v různých ústavech nebo u nich doma apod. Bylo to někdy dost smutné a frustrující. Na druhé straně se biskupství snažila vytvářet pro kněze vhodné podmínky pro pastorační, aby se nemuseli starat o technické a provozní záležitosti, opravy, účetnictví apod.

Pak již přišla na řadu Lesná, kde vznikla nová farnost a v ní veliké dílo: nový kostel.

Věřící na Lesné usilovali o vybudování Božího stánku už v době stavby sídliště. V období politického uvolnění na jaře r. 1968 sbírali podpisy, aby mohl na Lesné vzniknout kostel. To se pochopitelně v době totality nepodařilo, ale hned od roku 1990 byly tyto snahy obnoveny. Nejprve se věřící 14 roků scházeli o nedělích v pronajatém sále. Sbírali finanční prostředky a postupně zjišťovali, že nemohou počítat s dotacemi od města, státu, EU, ba ani církve, takže se rozhodli postavit nejprve jakési víceúčelové zařízení, zvané Duchovní centrum. Vznikla farnost Lesná: sál s několika klubovnami, kanceláří a kuchyňkou, farnost bez fary (bez ubytování pro kněze) a bez kostela. Od října 2005 jsem tam byl ustanoven farářem. Ohledně mého ubytování se Pán opět

postaral. Krátce předtím se mí rodiče, kteří ve stáří obývali zmíněný byt na Lesné, museli se zdravotních důvodů odstěhovat a byt mi tak „spadl do klína“. Lidé si většinou myslí, že „církev“ (dokonce jsem několikrát slyšel, že „Vatikán“) někde naplánuje a pak postaví pro věřící kostel. Také jsem si to myslel, než jsem postupně byl vyveden z omylu. Stavba kostela u nás je vždy záležitostí malého či většího počtu angažovaných jednotlivců, kteří této věci věnují stovky, ba tisíce hodin své práce a energie. Nám to trvalo 15 let, byl to skutečně zázrak nasbírat přes 120 milionů bez koruny z veřejných zdrojů, pouze od příznivců a převážně drobných dárců, kterých mohlo být víc jak 30 tisíc. Vydávali jsme pro ně různé knížečky, drobné publikace, stolní kalendáře, rozeslali jsme jich víc jak sto tisíc. Denně jsme se za naše dárce modlili a v neděli jsem za ně obětoval mši sv. Pán naše úsilí provázel svým požehnáním a někdy velmi výraznými zásahy, kterými nám dával najevo, že stavba kostela je jeho dílo. Bylo to velké dobrodružství. Často to přímo hraničilo se zázrakem. Ale o tom snad až někdy příště.

Ve všem konání Vás vedlo působení Boží prozřetelnosti. Budeme se modlit, ať je tomu tak i nadále a Vás též prosíme o modlitbu za naši farnost. Co byste rád na závěr vzkázal našim čtenářům?

Myslím, že Boží prozřetelnost vede každého z nás, jenom to často nevidíme. Pokud jsme odhodláni plnit Boží vůli a hledáme ji, „Pán vstupuje do hry a bere věci do svých rukou“. „Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6,33)

Za rozhovor děkuje Sojka

Panna Maria Růžencová, David a sv. Tomáš

Měsíc říjen je měsícem růžencovým. Způsobila to událost, která se stala před 450 lety. V námořní bitvě u Lepanta (řecky Nafpaktos) porazila vojska Svaté ligy loďstvo sultána Selima II. Vítězství bylo přisuzováno přímlově Panny Marie na základě výzvy papeže k modlitbě sv. růžence. Papež Pius V., který také ustanovil jednotnou podobu modlitby růžence, schválil 7. října 1572, tedy v den prvního výročí bitvy, svátek Panny Marie Vítězné. Tato porážka tureckých vojsk spojenci, kterými byli Benátská republika, Papežský stát, Španělsko, Janovská republika, řád Maltézských rytířů a další menší partneři, zastavila expanzi otomanské říše ve Středomoří a odvrátila hrozbu vylodění Turků na Apeninském poloostrově. Svátek byl po několika letech přesunut na neděli,

přejmenován na Panny Marie Růžencové a nakonec v roce 1913 vrácen na den 7. října. Modlitba růžence se rozšířila v 15. století zejména zásluhou dominikánů. Pro nás je zajímavé, že v knihovně vídeňských dominikánů se dochoval rukopis zaměřený na projev mariánské zbožnosti a modlitbu růžence, ve kterém se nachází nejstarší zápis legendy o obrazu Panny Marie Svatotomské. Je datován a hlásí se k roku 1493. Modlitba růžence a Panna Maria Svatotomská k sobě proto patří již více než 500 let.

Důvěru v Boží pomoc, se kterou se florentští snažili čelit vědomí stálého ohrožení ze strany silných sousedů a zejména mocnému rodu Medicejských, symbolizovala slavná socha Davida od Michelangela. Předána byla v roce 1504. Renesanční umělecké dílo odkazuje k biblickému příběhu, z něhož čerpalo svůj symbolický a politický význam. Brněnská ikona Matky Boží Svatotomské vyzývala nejen k občanské odvaze, ale i k modlitbě. V roce 1639 potvrdil olomoucký biskup stanovy mariánské kongregace u sv. Tomáše. O rok později udělil papež Urban VIII. jeho členům odpustky a v roce 1643 bylo bratrstvo Cincturatorum (tedy pásu Panny Marie, podle uctívané relikvie) přivtěleno k arcibratrstvu boloňskému. Obraz Panny Marie Boloňské máme proto v kostele na

oltáři v levé lodi, na levé straně při pohledu od oltáře směrem k východu, zachován dodnes. Vítězství města Brna nad Švédy v roce 1645, připisované přímlově Panny Marie Svatotomské, ve skutečnosti nezačalo až jmenováním schopného velitele Jeana-Louise Raduita de Souches, ale společnými modlitbami Brňanů o několik let dříve.

Modlitba růžence je pro nás učebnicí příběhu spásy lidstva, ve kterém spolupracovala slabá a v politických, ekonomických a vojenských souvislostech tehdejšího světa zdánlivě bezvýznamná dívka z Nazareta na uskutečnění Božího plánu. Přímluvu Panny Marie proto považujeme za nejspolehlivější způsob pomoci, která i naši životní cestu může navzdory našim vlastním slabostem navždy spojit se slavným Kristovým vítězstvím, které má věčnou platnost.

Obraz Matky Boží Svatotomské je dodnes palladiem města Brna a v naší historii nejrozšířenějším mariánským obrazem nejen na Moravě, ale i v celé dnešní České republice. Mariánská kaple svatotomášského kláštera byla nejstarším doloženým mariánským poutním místem na Moravě. Brožurka Obraz Matky Boží Svatotomské, jejímž jsem autorem, přináší odpovědi na mnoho otázek o středověké historii a významu tohoto obrazu.

Čtenáři se dozví nejnovější poznatky nejen o výše uvedené legendě, ale i o počátcích hudební kultury v augustiniánském klášteře, projevech zbožnosti císaře Karla IV., zjištění, kde byli pohřbeni další členové moravské linie rodu Lucemburků, o významu a funkci piety u sv. Tomáše nebo jaký byl vztah císaře Zikmunda k brněnské ikoně.

Tomáš Drobný

Bulharská misie

Po svém obrácení, které jsem prožil ve 20 letech, kdy se moje dětská víra přerodila v osobní vztah s Ježíšem, jsem několik let věnoval službě v církvi. Tři roky jsem pracoval s jedním kolegou, který působil jako dobrovolník u salesiánů v Bulharsku, před dvěma roky se tam opět vrátil, tentokrát již s manželkou a malým Jeníčkem. Jsme spolu v pravidelném kontaktu a když můžu, rád je navštívím. Tuto příležitost jsem měl opět začátkem října, kdy jsem se vypravil do Bulharska na tři dny. Kromě toho, že mě Maruška ostříhala, je vyučená kadeřnice, jsem mohl opět nějaký čas strávit s místní komunitou českých salesiánů, kteří zde působí od roku 1994.

Na začátku přišli tři čeští kněží, kteří měli vnitřní touhu jít na misie

a cítili, že je Hospodin volá do Bulharska. Proto se vydali Formanem na cestu, navštívili oba římskokatolické biskupy, kteří je ovšem do svých diecézí nepřijali. Při zpáteční cestě s nepořízenou se zastavili v Sofii u řeckokatolického biskupa. Když zazvonili, otevřel jim sám biskup s otázkou – můžu vám nabídnout kávu a chléb? Od této doby se datuje přijetí českých salesiánů do řeckokatolického exarchátu v Bulharsku a začala se česká misie v Bulharsku, která se usídlila v Kazanlaku, malém městě ve středu Bulharska.

Postupně se komunita rozrůstala, až nakonec v roce 2008 došlo k rozdělení komunity a čeští salesiáni začali spravovat i farnost ve Staré Zagoře, vzdálené asi 20 minut cesty autem od Kazanlaku. Dílo se dál postupně rozrůstalo, až se salesiáni rozhodli v roce 2013 postavit poutní chrám Panny Marie pomocnice se školou a komunitním centrem přímo v nejchudší čtvrti Staré Zagory mezi Romy. Pokud byl někdo z vás v Jižní Americe ve slamu, tak přesně takhle to tam vypadá, s tím rozdílem, že Bulharsko je v Evropě a je součástí Evropské unie a tohle přece nemůže být pravda. Ale je. Opět jsem mohl navštívit ty nejchudší z nejchudších v romské Machale, a uvědomil jsem si, jak jsou moje problémy a stížnosti malicherné, a pokud někde žijí salesiáni odkaz Dona Bosca, tak je

to právě tady v Bulharsku. Sociální systém nefunguje, ač místní úřady budou tvrdit pravý opak, a tak čeští salesiáni stojí každý den před otázkou – komu můžeme pomoci a komu ne, protože víme, že nemůžeme pomoci všem. Chtějí nabídnout vzdělání jak intelektuální, tak sociální dětem ve škole. Stavba školy, centra a kostela trvá již 8 let. Letošní rok se podařilo zkolaudovat komunitní prostory, tak se mohli salesiáni přestěhovat do nového – výhodu je, že je to blíž na stavbu i do Machaly, nevýhodou ovšem je, že se může pracovat od rána až do večera, každý den.

Nyní v teple fary ve mně zraje myšlenka, že se chci do Bulharska opět vrátit a pomoci s tímto dílem vlastníma rukama. Pokud byste měli někdo podobou tužbu a byli byste ochotní obětovat týden své dovolené a vyrazit v první polovině příštího roku se mnou, tak se mi prosím ozvěte, salesiáni budou jenom rádi.

<https://www.sdb.cz/bulharsko/>

o. Jan Patty Pavlíček

Skautský tábor Mandalorian

Jako každý rok i letos se letní skautský tábor odehrál v prvních dvou týdnech prázdnin. A jako každý rok to i letos byla jízda od začátku do konce. Kluci zamířili oproti minulým rokům ne do antiky mezi řecké bojovníky, nebo k vikingským nájezdníkům – tentokrát jsme spolu vzlétli ke hvězdám jedné dávné a předaleké galaxie. Ale popořadě.

Nejprve se samozřejmě samotný tábor musel postavit. Veliké díky patří všem, kteří nám se stavbou pomáhali, ale i těm, kteří nám své tatínky či manžely na stavbu půjčili a nabalili jim s sebou svačiny. Nechtěl bych zapomenout i na oddíl Severek, který nám například mimo jiné pomohl se stavbou tepee. Lze bezpečně říci, že bez vás všech bychom tábor stavěli opravdu dlouho.

S táborem postaveným jsme už mohli bouřlivě přivítat všechny účastníky a své kamarády. S některými jsme se neviděli téměř celý rok a s některými jsme se seznamovali vůbec poprvé. Jelikož jsme se ale už trochu lépe poznali při samotné cestě vlakem, na táboře to téměř nebylo poznat. Každý si honem zabral stan, alespoň částečně vybalil věci, večer slavnostní zapálení táborového ohně a program mohl začít.

Jak jsem již dříve zmínil, tento tábor jsme prožili cestováním mezi planetami. Jednotlivé skupinky vytvořily posádky lodí a vydali jsme se do všech okrajů vesmíru. Někteří v pátrání po bohatství, jiní se zde schovávali před mocnou rukou zákeřného Impéria. Každá posádka po čase na svých cestách narazila na malého tvorečka, malé děťátko jménem Grog, které jim rychle přirostlo k srdci a kterého se všichni zhostili opatrovat a chránit.

Jakým způsobem a jak úspěšně se jim to dařilo, už poté záviselo na schopnostech jednotlivých posádek.

I letos jsme nedělní mši oslavili společně s oddílem Severeč. Mši sv. samotné předcházelo pro mnohé několik velmi oblíbených a očekávaných společných her.

Táborová mše je mimo jiné i velmi dobrou záminkou vidět i s naším velkým kamarádem o. Jakubem Tůmou. Děkujeme za hezkou důstojnou mši a jsme moc rádi, že s námi mohl ještě pár večerů poté pobýt, rádi jsme se s ním viděli.

Netrvalo dlouho a všem nám nezbývalo než cestou do Brna společně vzpomínat na všechny napínavé hry, vzrušující přepady, opravdu mokrou povodeň nebo vynikající jídla, která nám celý tábor vařili naši skvělí páni kuchaři Petr Zelenka a Jiří Vácha. Věříme ale, že na podobná dobrodružství a zážitky nemusíme čekat zase do léta. Proto se na vás společně s celým vedením těšíme a zase brzy na viděnou.

Tom Zaida Konzal

Říjnové venčení mlád'at

Tak nás Veru Papoušková a Veru Zahradníková zase vytáhly ven. Bylo to o prvním říjnovém víkendu. Pro nás až z daleké bystrcké periferie to bylo trošku dřív, než bychom si bývali přáli, ale na ranní chmury jsme zapomněli, jen co jsme naskočili do vlaku a potkali známé i méně známé tváře. Nakonec nás byla asi desítka rodin, které se vydaly na cestu za špekáčky a hlubšími vztahy. Děti se na osmi kilácích z Bílovic do Soběšic předháněly, kdo najde kámen nejpodobnější tomu, který dostaly na obrázku,

kdo dřív uvidí nějakého brouka, nebo kdo najde lepší list.

Dospělí se zase snažili, aby jejich potomci nevyhráli soutěž o to, kdo se vyškrábe do kopce poslední, kdo se

nejdřív ztratí, anebo kdo se co nejvíc zmáčí po cestě ve studánce. Velký úspěch pak sklídila keška, která byla náhodou schovaná u cesty, obrovská váha jakožto součást geologické expozice, ze které si děti (kdoví proč skrývající zájem o geologii) udělaly hromadnou houpačku, a samozřejmě špekáčky, protože plná bříska a unavená mláďata – to je oč tu vlastně celou dobu běží. ☺

Hana Kašpárková

Příběh pro děti

Druhačka Barča se večer plouží přes kuchyň a mamince neunikne její nešťastný výraz. „Baru, copak se děje, pohádali jste se s bráchou?“ Barča se nejdřív k vysvětlování vůbec nemá, ale pak z ní vypadne: „Když já se bojím toho plavání, je mi ve vodě pořád zima a všichni ostatní už umí alespoň pár temp. Proč jste mě taky nenaučili plavat v létě na koupáku?“ A je to venku. Barča je šikovná sportovkyně, rychlá jako vítr a umí vylézt na každý

strom v okolí. Ale vodě se od malička vyhýbá obloukem. Maminka doufala, že ji namotivuje parta spolužáků i šikovné lektorky. Jak ráda by své dcerce pomohla od starostí, jenže plavání je ve škole povinné a přes to nejede vlak.

„Baru, víš co, když něco trápí nás dospělé, nebo si s něčím nevím rady, svěřím své starosti Pánu Bohu. I když to občas dopadne úplně jinak, než jsem tiše doufala, vždy se všechno s Boží pomocí zvládne!“ A tak večer, když už leží všechny tři děti v pelíšku, společně děkují za krásný den a modlí se za babičky a dědečky. Nakonec Barča přidá tu nejupřímnější dětskou prosbu: „Pane Bože, i když se toho plavání děsně bojím a vůbec se mi tam nechce, prosím Tě, abys byl celou dobu se mnou.“

Druhý den odpoledne přiletí Barča ze školy jako vítr, hodí aktovku do kuchyně a hned se ptá s úsměvem od ucha k uchu po něčem ke svačině. „Baru, a co plavání?“, ptá se maminka nenápadně mezi krájením jablek. „Mami, představ si, že jsme dnes mohli za odměnu do teplé vířivky! To byla sranda, a bublinky nás lechtaly na nohách. A poprvé jsem zvládla uplavat pár metrů úplně sama!“ Maminka si v duchu pomyslela: Díky Pane, že nám dáváš malé důkazy své lásky každý den.

Veronika Veverka Papoušková

Víkend rodin ve Fryštáku

ve dnech 15. až 17. října 2021 pořádala komunita Emmanuel „Víkend pro rodiny s malými dětmi“. Setkání proběhlo opět ve Fryštáku v Domě Ignáce Stuchlého. Víkendů se zúčastnilo 15 rodin. ☺

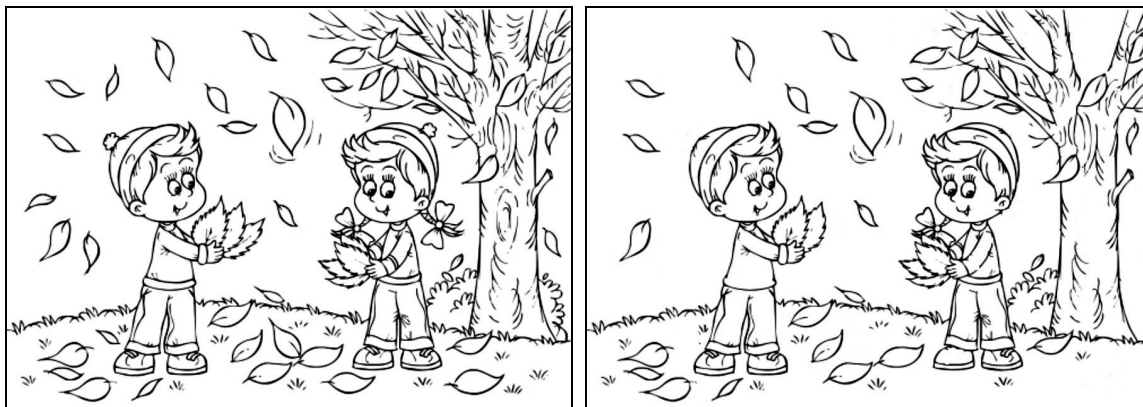

Eva Sperátová

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

PODZIM. Děti si vyšly na podzimní procházku. Najdeš mezi obrázky alespoň 15 rozdílů?

PRO STARŠÍ

MORSEOVA ABECEDA.

— • • • | • — • • | • — | • • • • | — — — | • • • | • — • • | • — | • • • — | • | — • | • — ||

— — | • — | • — • | • • | • || • — • | • | • • • | — | • • | — | • • — | — | • — ||

— • — | • — | • • — • | — • — | — — — | • • • — | • — |||

klíč:

A • —	G — — •	L • — • •	R • — •	X — • • —
B — • • •	H • • • •	M — —	S • • •	Y — • — —
C — • — •	CH — — — —	N — •	T —	Z — — • •
D — • •	I • •	O — — —	U • • —	
E •	J • — — —	P • — — •	V • • • —	
F • • — •	K — • —	Q — — • •	W • — —	

obrázky: <https://images.google.com>, <https://cz.pinterest.com/>

Klára Špunt Zelinková